

Puheenjohtajatar puhuttelussa

LAUZIER. Siitä tykkään kun hullu puurosta, kertoo sarjakuvasuosikeistaan Suomen sarjakuvaseuran uusi puheenjohtaja, käsikirjoittajanakin tunnettu **Sari Luhtanen**, joka tunnustaa myös hekottelevansa **Jukka Tiisan** tölle aina uudestaan ja uudestaan.

Sarjakuvaharrastuksensa Sari on aloittanut (kustannuspolitiikastamme johtuen) tavanomaiseen tapaan: lapsena Ankkaa ja nuorena Ruutua ja Zoomia. Varhain koetun **Hugo Pratt**-herätyksen ansiosta Corto Maltese on edelleenkin vahva suosikki.

Sarjakuvakäsiksiä Sari on tehnyt **Jussi Karjalaiselle** ja **Tiina Pajulle**. Pöytälaatikkokirjailijasta käsikirjoittajaksi tie kulki sattuman kautta.

– Opiskelija-asuntolassa tutustuin Tiinaan; huomattiin asuvamme samassa solussa. Mulla oli nämä naishahmot ollut mielessä jo kauan, ja yhtäkkiä huomattiin että sarjakuvahan on loistava tapa saada tällainen arkinen elämä näkyville.

Sarin ja Tiinan yhteistyönä syntyi **Maisa & Kaarina**, joka palkittiin Kemissä 1986, ja on yli kolme vuotta ilmestynyt säännöllisesti Anna-lehdessä. Viime syksynä Maisaa & Kaarinaa saatiin myös albumillinen, joka on vilkkaaseen tahtiin kadonnut kirjakauppojen hyllyiltä.

Toinen yhteistyösarja, **Meidän beibi**, pyöri Ilta-Sanomien kuukauden kotimaisena.

– Maisan ja Kaarinan hahmot ovat niin taikinaisia, varsinaisen neroneimauksen tuloksia – niille on hyvin helppo kirjoittaa tarinoita. Tiinan kanssa meillä on strategiapalavereita, joissa puhutaan ideoista – me ollaan opittu tuntemaan toisemme jo niin hyvin, ettei enää tarvita yksityiskohtaisia, selittäviä käsikirjoituksia. Nykyisin mun käsikset ovat hyvin pelkistettyjä.

– Mä veikkaan, että suurin osa Suomen sarjakuvapiirtäjistä olisi parempia käsikirjoittajia kuin piirtäjiä; nykyisin ne keskittyy siihen piirtämiseen kauhean kovasti.

Suomessa ei ole kovinkaan suurta tottumusta erillisten käsikirjoittajien käyttöön; suurin

Sari Luhtanen

osa sarjakuvapiirtäjistä ideoi itse omat tuotteensa. Sari toivoisikin piirtäjiä ja käsikirjoittajilta enemmän yhteistyötä, vaikka myöntääkin, että oikean yhteistyökumppanin löytäminen voi olla työlästä.

– Meitä Tiinan kanssa on onni tosiaan potkinut perseeseen, että me ollaan osuttu yhteen.

– Yleisesti suomalaisen sarjakuvan käsikirjoituspuoli on tosi heikoissa kantimissa. On paljon piirtäjiä, jotka eivät pääse eteenpäin, kun kömmähtävät käsikirjoituksiin. Mutta tästä Usarin ja Bullsin strippikilpailusta valtavia pinoja ja kertovat, että niitä syntyy kaiken aikaa lisää!

Sarjakuvaseuran merkityksen Sari uskoo kasvavan, sillä sarjakuva on tullut osaksi kulttuurielämää jäädäkseen. Aikaa ja tarmoa kuitenkin

tarvitaan, ennen kuin saadaan kotimaista sarjakuvatuotantoa esille reippaammin.

– Koska suomalaiset sarjakuvapiirtäjät eivät joudu esittelemään töitään, heistä tulee herkkänahkaisia. Ei pääse kehittymään toisenlaista itsokriittikkä, ainoastaan tämä "nuo eivät ymmärrä minun taidottani"-linja.

– Ulkomaalaisten taiteilijoiden kanssa haluaisin nähdä enemmän vuorovaikutusta: myös omia piirtäjiä pitäisi saada aktiivisesti lähtemään ulkomaille tutustumaan tekijöihin. Ja toivon mukaan tulemaan vielä takaisin.

Harto Hänninen

PS. Mulle haastattelijoille tiedoksi: Sari Luhtasella on kymmenvuotias suursnautseri, joka on valmis syömään kaikki ovesta sisään astuvat urokset. Siinä ei paljon selitellyt auta.